

Vanhan isännän kesä turinat : **Nyt pooijjat**

Helteisen kesätyöpäivän jälkeen alkaa pää pehmetä sopivasti kirjoitus kuntoon.

Riista vereni ei kuohahtanut, vaan lähti solisemaan kuin kevät puro, juhannuksen aikoihin kuunnellessani nuoren metsästäjän alun kertomusta ensimmäisestä hirven kaadosta. Viime syksynä ollessaan vasta 12 vuotias pääsi isänsä mukana hirtijahtiin, olihan tullut kesä aikana suoritettua metsästys kortti ja ampuma koe.

Tyhmäpäisyyttäni menin kysymään, miltäs se tuntui lossaottee?!

No eipä se paljo miltään tuntunut, empä tuosta etes paljo muista, oli ensimmäinen vastaus.

Sittenpä alkoi asiaa tulla joka lämmitti hirtikoira miehen juhannus fiilistä. Meijän seurassa metästettään vain koirilla ja pyritään ampumaan koiralle haukuun. Silloin sunnuntai aamuna jämti Kiia oli isäntänsä kanssa hakemassa hirttiä lähi metsistä, me muut istuskeltiin vielä kodalla kun jonkin ajan kuluttua koiramies soitti kiiällä olevan uroshirti haukussa ja antoi ohjeet minne kannattaa levittäytyä passiin. Isän kanssa mentiin yhteen notkelmaan jossa oli matala torni ja ihan hyvä näkyväisyys. Koiramies soitti vielä, että hän yrittää painostaa haukun liikkumaan siihen meijän suuntaan kun tuulen suunta on sopiva ja seisonta haukuun meneminen ei näytä järkevältä ratkaisulta. Passiin mennessä jo kuultiin vaimeesti Kiian haukkua, mutta se kesti odotella tunnin, toistakin. Viimein risahteli ojan varressa. Nyt saat koittaa osuuko tuumasi Isä ja laittoi repun tornin kaiteelle pehmikkeeksi, tuon päältä kun ammut niin varmasti osuu, hirti pysähtyy yleensä tien laitaan tai tielle, noin kun se rauhassa tulee koiran haukussa. Jos se loikkaa suoraan tien yli annat mennä vaan, kyllä niitä tilaisuuksia tulee, räiskimään ei aleta. Siinä tuli minulle se muisti katko kun huomasin hirtten seisahtuvan ojan penkalle, olin pompannu seisaalleen ja pasauttanu, oli muuten eka kerta kun ammuin seisaaltaan, tajusin isän taputtavan olkapäälle ja sanovan ”ja eikä tarvi paikata” Täh, sehän oli hirti, niinpä, vaan oli hyvä osuma, että kerta laukaus riitti. Tuolla se jo maata retkottaa viijenkymmenen metrin päässä ja Kiia reppii niskasta sitä, mennäänhän kahtomaan, neljä piikkiä näyttää olevan puolellaan, siitä se alakaa mehtämiehen taival.

Aikoinaan kun minä aloitin hirviporukassa, ensimmäisen päivän tapahtumia isäukolle kertaillessa, ukeli hymähteli, kah, tuommosta taktiikkoo myö käytettiin kolokytäyheksän syksystä alakaen kuhmon mottitaisteluissa...

Sitä kun saapi vuojusta toiseen kuulla näitä, kun et ja miksi et ampunu juttuja, kun se vilahti ja varmasti se hirvi siitä mäni, kun kerta ajokkikin semmosella tormingilla mäni ja älähteli, onko se ruuti märkee vai mikä on, ja ois pitäny etes yrittee kun varmasti tämän salon viimeinen hirvi mäni siinä... Oli se pojan kertomus terve tullut pokkeus näihin joutaviin ajokoiramiesten rutinoihin jo kypsyneenä.

Aamulla töihin mennessä näin ylivuoteisen hakkiolla syömässä, aikansa minua pälisteltyään päätti lähteä juosta lunkuttamaan keveällä ravilla. Taas lähti riistaveri kiertämään suonissa melekosta haepakkaa...

Tuli siitä mieleen aikanaan harrastamani hirvenjuoksu kisat, oltiin jossakin savon kisapaikalla, yhteislähtö, parikymmentä ukkoa kerta lössillä matkaan. Eräs liehulettinen savolais ukkeli juosta lutkuttel juur tuohon tyyliin porukan hännillä kaikessa rauhassa, selevittel vuan omia juttujaan siellä kertoili nuapurin akan ja ukon tekemiset ja niin eespäin, arviointi paikan jälkeken ääni vähän vaimeni taaemmaksi mutta jo ampumapaikalle kerkes selevittämään juttujaan, kuulu vaikka oli kuulosuojat päässä ja ammunnan jytke oli melekonen. Maalissa tuloksia katellessa ukkeli löyty, kas kummaa kärki päästä. Huumorilla pärjää aina ja "hilioo hyvä tulloo" sopi tähän kaveriin.

Aikanaan jouduin lopettamaan juoksukisat jalkavaivojen takia, päätin kokeilla ilmaluodikko kisoja, jonkunlainen kivääri oli itsellä. Avoimet PM kisat oli sotkamossa, jonne sain lainaksi kaverilta oikein huippukiväärin. Niinpä kun kisa alkoi, tuntui tällä ei voi kyllä ohi ampuakaan. Viereiselle paikalle asettui samainen savolainen viäräleuka, tupis tuas omia juttujaan. Laukaukset lähti tasaisen varmasti, minun ensimmäinen viijeen sarja 10,10,9,10,9 mietin, että otan varman päälle kasin rinkiin toisen sarjan ja varma finaali paikka on minun. Liehuletti savolainen istu hiliaa koko taulujen tarkastuksen ajan, kun ammunnanvalvoja komensi toisen sarjan alkamisen merkiksi "saa ampua" Ase poskelle, silmä kiikarille, ja sitten tämä savolainen lakonisesti toteaa kuuluvalla äänellä "**Nyt** pooijjat" Toisen sarjan pisteet yhteensä 25 kiitos ja näkemiin finaali ase pussiin ja kotimatka voi alkaa... Elekee, elekee pooijjat mänkö kisahan vasta alakaa... Hervoton tyyppi, ei paljon selitellyt kisan jälkeen jos sattui joku huonompi osuma ja niitä sattui harvoin.

Kaveri näkyy hiihtävän, juoksevan ampuvan vieläkin ja nimi on kärkikymmenikössä yli kuuskyppisissä.

Kotimatkaa körötellessäni päätin siirtyä pettäiselle pilikki hommiin, kun ei nupissa kestä sahajauhot tuon paremmin kassassa.

Uusia ”haukkuja” ootellessa... ronkamatti